

Ի՞նչ է ճշմարտությունը: — Թիվ չորս

Թող Քո Սիրտը չխռովվի

Jeff Pippenger

2023-09-09

1798 թվականին Միլլերի շարժման պատմության սկզբում Դանիելի գրքի Ուլայի գետի տեսիլքը բացվեց, ինչի հետևանքով առաջացավ գիտության աճ, որը փորձեց և ի հայտ բերեց երկրագունների երկու դասեր: Ուլայի տեսիլքը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի համար ներքին պատգամը, ինչպես այն ներկայացված է Հայտնության երկրորդ և երրորդ գլուխների յոթ եկեղեցիներով: 1798 թվականին սկսված մարգարեական պատմության վերջում՝ 1844 թվականի օգոստոսի 12–17-ը էքսետերի ճամբարային ժողովում, Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը բացվեց, երբ Հուդայի ցեղից Առյուծը Իր ձեռքը վերցրեց մի թաքնված ճշմարտության վրայից, ինչի հետևանքով առաջացավ գիտության աճ, որը փորձեց և ի հայտ բերեց երկրագունների երկու դասեր:

1989 թվականին, երբ, ինչպես նկարագրված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքում, նախկին Խորհրդային Միությունը ներկայացնող երկրները պապականության և Միացյալ Նահանգների կողմից հեղեղվեցին, Դանիելի գրքի Հիդդեկել գետի տեսիլքը ապակնքվեց՝ առաջ բերելով գիտության աճ, որը փորձեց և հայտնեց երկրագունների երկու դաս: Հիդդեկելի տեսիլքը ներկայացնում է Աստծու ժողովրդի թշնամիների արտաքին պատգամը, ինչպես այն ներկայացված է Հայտնության գրքի յոթ կնիքներում: Այն մարգարեական պատմության վերջում, որը սկսվեց 1989 թվականին, 2023 թվականի հուլիսի վերջին մի քանի շաբաթների սկզբից, Հուդայի ցեղի Առյուծը սկսեց Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամի ապակնքման գործընթացը՝ Իր ձեռքը հեռացնելով մի թաքնված ճշմարտությունից, ինչը առաջ է բերում գիտության աճ, որը փորձության է ենթարկում և վերջնականապես կհայտնի Աստծու ժողովրդի մեջ եղող երկրագունների երկու դաս:

Հովհաննեսի տասնչորսերորդ գլխի առաջին համարում Քրիստոսը քաջալերում է աշակերտներին, որպեսզի նրանց սրտերը չխռովվեն:

Թող ձեր սիրտը չխռովվի. հավատում եք Աստծուն, հավատացե՛ք և ինձ: Հովհաննես 14:1.

Մի քանի ժամվա ընթացքում Քրիստոսը ձերֆակավեց, և կարճ ժամանակ անց Նա խաչվեց, թաղվեց ու հարություն առավ: Հորը համբարձվելուց հետո Նա վերադարձավ Իր աշակերտների մոտ:

Եվ մինչ նրանք այս բաներն էին խոսում, Ինքը՝ Հիսուսը, կանգնեց նրանց մեջտեղում և ասաց նրանց. «Խաղաղությո՛ւն ձեզ»: Բայց նրանք սարսափեցին ու ահաբեկվեցին և կարծեցին, թե հոգի են տեսնում: Եվ Նա ասաց նրանց. «Ինչո՞ւ եք խռովված, և ինչո՞ւ են ձեր սրտերում խորհուրդներ ծագում»: Ղուկաս 24:36–38.

Բարեփոխման մի գծում առաջին հիասթափությունը տեղի է ունենում, երբ Աստծո ժողովուրդը մոռանում է նախապես հայտնված մի ճշմարտություն: Աշակերտները մոռացել էին այն, ինչ Հիսուս իրենց ասել էր խաչի ճգնաժամում նրանց վախի և հիասթափության դրսևորվելուց պակաս, քան մեկ շաբաթ առաջ: Առաջին հիասթափությանը հաջորդում է դադարի մի ժամանակ, որը տասը կույսերի առակում ներկայացված է Փեսայի բացակայությամբ: Հիսուսն ուղղակիորեն ասել էր աշակերտներին, որ գնում է Իր Հոր մոտ, բայց վերադառնալու է: Այն կանխագիտությունը, որ Նա տվել էր աշակերտներին, չկանխեց, որ նրանք ճգնաժամից ընկճվեն: Տասը կույսերի առակի համատեքստում ճգնաժամը մի վայր է, որտեղ բնավորությունը դրսևորվում է, բայց երբեք չի զարգանում: Հիսուսն էր ընտրել և կարգել աշակերտներին, և հենց այդ ճշմարտությունն էլ Նա նրանց ասել էր ճգնաժամից առաջ:

Դուք Ինձ չընտրեցիք, այլ Ես ընտրեցի ձեզ և կարգեցի ձեզ, որպեսզի գնաք և պտուղ բերեք, և ձեր պտուղը մնա, որպեսզի ինչ էլ որ Իմ անունով Հորից խնդրեք, տա ձեզ: Հովհաննես 15:16.

Այնուամենայնիվ, թեև նրանք ընտրված էին, դա չխանգարեց, որ ճգնաժամը նրանց համակի:

«Բնավորությունը բացահայտվում է ճգնաժամով: Երբ կեսգիշերին հնչեց լուրջ ձայնը՝ «Ահա, փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», ննջող կույսերը զարթնեցին իրենց քնից, և երևաց, թե ովքեր էին պատրաստություն արել այդ իրադարձության համար: Երկու կողմերն էլ անակնկալի եկան, սակայն մեկը պատրաստ էր այդ արտակարգ պահին, իսկ մյուսը գտնվեց անպատրաստ: Բնավորությունը բացահայտվում է հանգամանքներով: Արտակարգ իրավիճակները ի հայտ են բերում բնավորության ճշմարիտ մետաղը: Հանկարծակի և անսպասելի որևէ աղետ, վիշտ կամ ճգնաժամ, որևէ անսպասելի հիվանդություն կամ տառապանք, որևէ բան, որ հոգին մահվան հետ դեմառդեմ է կանգնեցնում, դուրս կբերի բնավորության իսկական ներքին էությունը: Կհայտնվի՝ կա՞ արդյոք իրական հավատ Աստծո խոսքի խոստումների հանդեպ, թե՞ ոչ: Կհայտնվի՞ շնորհով և արդյոք հոգին պահպանվում, կա՞ արդյոք յուր անոթի մեջ՝ ճրագի հետ»:

«Փորձության ժամանակներ գալիս են բոլորի վրա: Ինչպե՞ս ենք մենք պահում մեզ Աստծո փորձության և քննության ներքո: Մեր ճրագնե՞րը մարում են, թե՞ մենք շարունակում ենք դրանք վառ պահել: Արդյո՞ք մենք պատրաստ ենք յուրաքանչյուր արտակարգ հանգամանքի՝ Նրա հետ մեր կապով, Ով լի է շնորհով և ճշմարտությամբ: Հինգ իմաստուն կույսերը չէին կարող իրենց բնավորությունը հաղորդել հինգ անմիտ կույսերին: Բնավորությունը պետք է կազմավորվի մեր կողմից՝ որպես առանձին անհատներ»։ Review and Herald, October 17, 1895.

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ նույնացվում է Հայտնության գրքի առաջին համարներում, վերջնական նախազգուշացման լուրն է եկեղեցուն, իսկ դրանից հետո՝ աշխարհին: Այդ հայտնությունը կնքագերծվում է փորձաշրջանի ավարտից անմիջապես առաջ Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից, որը Հայտնություն հինգերորդ գլխում ներկայացված է որպես միակը, որ արժանի է բացելու կնքված գիրքը:

Եվ ծերերից մեկը ինձ ասաց. «Մի՛ լար, ահա Հուդայի ցեղից Առյուծը, Դավթի արմատը, հաղթեց՝ գիրքը բացելու և նրա յոթ կնիքները քանդելու համար»։
Հայտնություն 5:5.

Հուդայի ցեղի Առյուծը նաև «Դավթի արմատն» է, և Նա նաև «Դավթի որդին» է, և Նա նաև Դավթի Տերն է։ Հուդայի ցեղի Առյուծով ներկայացված կապը ցույց է տալիս, որ երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը կնքում կամ արձակում է մի ճշմարտություն, Նա այդ անում է՝ գործադրելով առաջին հիշատակման կանոնը, որը որևէ բանի վախճանը նույնացնում է նրա սկզբով, ինչպես ներկայացված է Հիսուսում՝ որպես «Դավթի արմատ»։ Երբ որևէ ճշմարտություն արձակվում է վերջի՝ մի՛ ժամանակում, մաքրագործման գործընթաց է սկսվում, ինչպես ներկայացված է Դանիել տասներկուսում։

«Հուդայի ցեղից եղող Առյուծն էր, որ արձակեց գիրքը և Հովհաննեսին տվեց այն հայտնությունը, թե ինչ պետք է լինի այս վերջին օրերին։ Դանիելը կանգնեց իր բաժնի մեջ՝ իր վկայությունը կրելու, որը կնքված էր մինչև վախճանի ժամանակը, երբ առաջին հրեշտակի պատգամը պետք է հռչակվեր մեր աշխարհին։ Այս վերջին օրերին այս բաները անսահման կարևորություն ունեն, բայց մինչ «շատերը պիտի մաքրվեն, սպիտակվեն և փորձվեն», «ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի հասկանա»։ Manuscript Releases, հատոր 18, 14, 15:

Հուդայի ցեղի Առյուծի՝ Հիսուսի գործը անսահման կարևորություն ունի, սակայն «անօրեններից» «ոչ մեկը չի հասկանա» ո՛չ Նրա գործը, ո՛չ էլ այն պատգամը, որ բացված է։

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը։ Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները ամբարշտությամբ պիտի վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, սակայն իմաստունները պիտի հասկանան»։ Դանիել 12:9, 10.

Փորձության ընթացքը ներկայացված է երեք քայլերով՝ «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված»։ Այս երեք քայլերը ներկայացնում են «հավիտենական ավետարանի» երեք քայլերը, որոնք առաջին հրեշտակի պատգամում ներկայացված են այսպես՝ վախեցե՛ք Աստծուց (մաքրված), փա՛ռք տվեք Նրան (սպիտակեցված), որովհետև եկել է Նրա դատաստանի ժամը (փորձված)։ Այդ երեք քայլերը «ճշմարտությունն» են, ինչպես ներկայացված է եբրայական այբուբենի առաջին տառով, տասներեքերորդ տառով և վերջին տառով, և երբ այդ տառերը միացվում են այդ կարգով, կազմվում է եբրայական «ճշմարտություն» բառը։

Այդ երեք քայլերը «ճանապարհն» են, որովհետև Աստծու ճանապարհը, ըստ Ասափի Սաղմոս 77:13-ում, սրբարանում է, որտեղ գավթում մեղավորը մաքրվում է արյան հեղմամբ։ Այնուհետև արյունը տարվում է սուրբ տեղը, որը ներկայացնում է սրբագործությունը՝ «սպիտակեցվելու» ընթացքը։

Եվ ծերերից մեկը պատասխանեց ու ասաց ինձ. «Սրանք ովքեր են, որ սպիտակ հանդերձներ են հագել, և որտեղի՞ց եկան»: Եվ ես ասացի նրան. «Տե՛ր իմ, դու գիտես»: Եվ նա ասաց ինձ. «Սրանք են նրանք, որ դուրս են եկել մեծ նեղությունից, և իրենց հանդերձները լվացել են ու սպիտակեցրել Գառան արյամբ»: Հայտնություն 7:13, 14.

Այնուհետև արդարացված և սրբացված մեղավորը պատրաստվում է դատաստանի մեջ «քննվելու» համար, որը ներկայացված է Սրբությունների Սրբությամբ: Հիսուսը «ճանապարհին» է, «ճշմարտությունը» և «կյանքը»: Ճանապարհը սկիզբն է, ճշմարտությունը՝ միջինը, իսկ կյանքը՝ վերջը: Եթե մենք մաքրվում ենք առաջին քայլով, ապա գտնվում ենք ճանապարհի վրա, որը արդարացվածների ուղին է:

Արդարների ճանապարհը նման է շողշողուն լույսի, որ ավելի ու ավելի է պայծառանում մինչև կատարյալ օրը: Առակաց 4:18:

Երկրորդ քայլը արդարության այն հայտնությունն է, որ կատարվում է Նրա ճշմարտությամբ, որովհետև Նրա Խոսքը ճշմարտություն է:

Սրբացրո՛ւ նրանց Քո ճշմարտությամբ. Քո խոսքը ճշմարտություն է: Հովհաննես 17:17:

Արդարացվածները ներկայացված են առաջին աստիճանով, սրբացվածները ներկայացված են երկրորդ աստիճանով: Առաջին երկու աստիճանները պատրաստում են արդարացված և սրբացված եղողներին՝ մտնելու դատաստանի մեջ և ստանալու հավիտենական կյանքը: Հիսուսն է ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը:

«Արտաքին արդարությունը վկայում է ներքին արդարության մասին: Նա, ով ներսից արդար է, սրտակոշտ և անգույթ չէ, այլ օրեցօր աճում է դեպի Քրիստոսի պատկերը՝ առաջանալով գործությունից գործություն: Նա, ով սրբացվում է ճշմարտությամբ, կլինի ինքնատիրապետող և կհետևի Քրիստոսի հետքերին, մինչև որ շնորհը կկորչի փառքի մեջ: Այն արդարությունը, որով մենք արդարացվում ենք, մեզ վերագրված է. այն արդարությունը, որով մենք սրբացվում ենք, մեզ հաղորդված է: Առաջինը մեր իրավունքն է երկնքի հանդեպ, երկրորդը՝ մեր պիտանիությունը երկնքի համար»: Review and Herald, June 4, 1895.

Հովհաննեսի տասնչորսերորդ գլխից մինչև տասնյոթերորդ գլուխը բազմիցս անդրադառնում է այն հարցերին, թե ինչպիսին պիտի լինի աշակերտի արձագանքը, երբ Քրիստոսը նրանցից հեռանա՝ Իր Հոր մոտ գնալու համար: Նա խոստանում է վերադառնալ, և Նա հասկանում էր (թեև աշակերտները չէին հասկանում), որ շուտով վրա հասնող ճգնաժամը պիտի առաջացներ խոր հիասթափություն: Այդ չորս գլուխների ողջ շարադրանքի մեջ հյուսված է Սուրբ Հոգու՝ որպես «Մխիթարիչ»-ի ճանաչումն ու սահմանումը: Սուրբ Հոգին Հովհաննեսի Ավետարանում չորս անգամ նույնացվում է որպես «Մխիթարիչ», և մեկ անգամ՝ առաջին Հովհաննեսում, սակայն այնտեղ այդ բառը թարգմանված է որպես «Բարեխոս»: Նոր Կտակարանում այն այլևս ոչ մի այլ տեղ չի հանդիպում:

Հին Կտակարանում կա մի երբայերեն բառ, որը «comforter» է թարգմանվել Ժողովող չորսերորդ գլխի առաջին համարում և Ողբերի առաջին գլխի իններորդ ու տասնվեցերորդ համարներում: Այդ երեք հղումներից բոլորն էլ ցույց են տալիս, որ հարստահարողները հարստահարել են Աստծու ժողովրդին, և նրանք չունեն մխիթարիչ, որ նեղության ու հիասթափության մեջ, որի մեջ հայտնվել են, իրենց սատարի:

Սուրբ Հոգու՝ որպես «Մխիթարիչ» նույնացումը տեղադրված է այն հատվածում, որտեղ Հիսուսը ձգտում է աշակերտներին նախապատրաստել այն մեծ հիասթափությանը, որ ընդամենը մի քանի ժամ հետո նրանց առջև էր դրված: Այդ համատեքստում Նա շեշտում է, որ նույնիսկ Իր բացակայության պայմաններում Սուրբ Հոգին ներկա կլինի՝ նրանց մխիթարություն պարգևելու համար: Սուրբ Հոգուն Մխիթարիչի համատեքստում նույնացնելով՝ Հիսուսը հստակեցնում է այն գործի բնութագրերը, որ Մխիթարիչը պիտի իրականացնի:

Հիսուսի՝ Իր մեկնելու և վերադարձի մասին կրկնվող հիշատակումները հենց այդ թեման են դնում այս հատվածի գլխավոր թեմաների շարքի առաջին տեղում:

Հովհաննես 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 համարները այն խոսքերն են, որոնք անմիջականորեն վերաբերում են տասը կույսերի առակի հապաղման ժամանակին: Նախորդ համարների հետ միասին ներառված է նաև հետևյալ հատվածը, որը կրկնությամբ շեշտադրում է հապաղման ժամանակը, որովհետև «Տերը չի կրկնում այնպիսի բաներ, որոնք մեծ կարևորություն չունեն»:

Մի փոքր ժամանակ, և Ինձ չեք տեսնի. և դարձյալ մի փոքր ժամանակ, և Ինձ կտեսնեք, որովհետև Ես գնում եմ Հոր մոտ: Այն ժամանակ Նրա աշակերտներից ոմանք միմյանց ասացին. «Ի՞նչ է սա, որ ասում է մեզ. «Մի փոքր ժամանակ, և Ինձ չեք տեսնի», և դարձյալ. «Մի փոքր ժամանակ, և Ինձ կտեսնեք», և՝ «Որովհետև Ես գնում եմ Հոր մոտ»»: Արդ նրանք ասում էին. «Ի՞նչ է սա, որ ասում է՝ «Մի փոքր ժամանակ»: Մենք չենք հասկանում, թե ինչ է ասում»: Իսկ Հիսուս գիտեր, որ կամենում էին Նրանից հարցնել, և ասաց նրանց. «Մի թե իրար մեջ այն բանի համար եք հարցուփորձ անում, որ Ես ասացի՝ «Մի փոքր ժամանակ, և Ինձ չեք տեսնի», և դարձյալ՝ «Մի փոքր ժամանակ, և Ինձ կտեսնեք»: Ճշմարիտ, ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ դուք պիտի լաք և ողբաք, իսկ աշխարհը պիտի ուրախանա. և դուք պիտի տրտմեք, բայց ձեր տրտմությունը ուրախության պիտի փոխվի: Կինը, երբ երկունքի մեջ է, տրտմություն ունի, որովհետև նրա ժամը եկել է. բայց երբ մանկանը ծնում է, այլևս չի հիշում նեղությունը՝ այն ուրախության պատճառով, որ մարդ ծնվեց աշխարհում: Եվ դուք ևս հիմա տրտմություն ունեք. բայց Ես դարձյալ ձեզ պիտի տեսնեմ, և ձեր սիրտը պիտի ուրախանա, և ձեր ուրախությունը ոչ ոք ձեզնից չի վերցնի»: Հովհաննես 16:16–22:

Տասնչորսերորդ գլխից մինչև տասնյոթերորդ գլուխը ներառյալ առնվազն քսանմեկ համարներ նույնացնում են այն ժամանակահատվածը, որի ընթացքում աշակերտները պետք է սպասեին Քրիստոսի վերադարձին: Այդ ժամանակահատվածը պիտի սկսվեր Քրիստոսի մահվամբ և շարունակվեր մինչև Նրա վերադարձը Իր Հոր մոտից: Այն

Ժամանակը, որի ընթացքում նրանք պետք է սպասեին Նրա վերադարձին, խորհրդանշում է տասը կույսերի առակի ուշացման ժամանակը: Ինչպես Ղուկասի՝ Եմատուսի աշակերտների մասին պատմության մեջ, խաչի հիասթափությունը մարգարեաբար նախատիպում է առաջին հիասթափությանը հաջորդող ուշացման ժամանակի սկիզբը:

Աստվածաշնչի առաջին գրքի առաջին հատվածում մենք գտնում ենք արարչագործության պատմությունը և ճանաչում ենք երկնային երեակցության երեք Անձերին: Աստվածաշնչի վերջին գրքի առաջին հատվածում մենք գտնում ենք երկնային երեակցության երեք Անձերին: Մեր քննած չորս գլուխներում մենք գտնում ենք երկնային երեակցության երեք Անձերին: Այս փաստի ճանաչումը մեզ հնարավորություն է տալիս Հովհաննեսի այս չորս գլուխները դնել Օննդոց գրքի առաջին գլխի առաջին համարից մինչև երկրորդ գլխի երրորդ համարը ձգվող մարգարեական գծի վրա, ինչպես նաև Հայտնություն գրքի առաջին գլխի առաջինից տասնմեկերորդ համարների վրա:

Այդ հատվածում Հիսուսը Թովմասին ասում է, որ եթե մեկը տեսել է Հիսուսին, ապա տեսել է Հորը: Հատվածը նաև ցույց է տալիս, որ Քրիստոսն էր նա, ով Իր ներկայությամբ մխիթարում էր աշակերտներին, բայց երբ հեռանա, կուղարկի «մեկ այլ» «Մխիթարիչ»: Սուրբ Հոգին Մխիթարիչն է, սակայն Քրիստոսն էլ էր Մխիթարիչը:

Եթե դուք ինձ ճանաչած լինեիք, իմ Հորը ևս կճանաչեիք. և այսուհետև նրան ճանաչում եք և տեսել եք նրան: Փիլիպպոսը նրան ասաց. «Տե՛ր, մեզ ցո՛ւյց տուր Հորը, և դա բավական է մեզ»: Հիսուսը նրան ասաց. «Այսքան ժամանակ ձեզ հետ եմ եղել, և դեռ ինձ չե՛ս ճանաչել, Փիլիպպո՛ւ: Ով ինձ տեսել է, տեսել է Հորը. ապա ինչպե՛ս ես ասում՝ “Մեզ ցո՛ւյց տուր Հորը”»: Հովհաննես 14:7–9:

Թովմասը ներկայացնում է ադվենտիզմում նրանց, ովքեր հրաժարվում են տեսնել երկնային եռյակի փոխհարաբերության վկայությունը, այն փաստի notwithstanding, որ նրանք, հավանաբար, կրկին ու կրկին կարդացել են այն վկայությունները, որոնք հաստատում են այդ ճշմարտությունը:

Եվ ես պիտի աղաչեմ Հորը, և նա ձեզ պիտի տա մեկ ուրիշ Մխիթարիչ, որպեսզի ձեզ հետ մնա հավիտյան, այսինքն՝ ճշմարտության Հոգին, որին աշխարհը չի կարող ընդունել, որովհետև նրան չի տեսնում և չի ճանաչում. բայց դուք ճանաչում եք նրան, որովհետև ձեզ հետ է բնակվում և ձեր մեջ պիտի լինի: Ես ձեզ որք չեմ թողնի. ձեզ մոտ պիտի գամ: Դեռ մի փոքր ժամանակ, և աշխարհն ինձ այլևս չի տեսնի, բայց դուք ինձ տեսնում եք. որովհետև ես կենդանի եմ, դուք ևս կենդանի պիտի լինեք: Հովհաննես 14:16–19:

Եթե մենք տեսել ենք Հիսուսին, ապա տեսել ենք Հորը: Հիսուսը «Մխիթարիչն» է, և Սուրբ Հոգին «մեկ այլ Մխիթարիչ» է: Եթե մենք տեսել ենք Հիսուսին, ապա տեսել ենք Հորը և տեսել ենք Մխիթարիչին: Աստվածաշնչում «մխիթարիչ» բառը գործածված է հինգ անգամ, և այդ բոլոր գործածությունները պատկանում են Հովհաննես առաքյալին: Հինգերորդ հիշատակության մեջ այդ բառը թարգմանված է որպես «բարեխոս»:

Իմ մանուկներ, այս բաները գրում եմ ձեզ, որպեսզի չմեղանչեք: Եվ եթե մեկը մեղանչի, Հայրի մոտ բարեխոս ունենք՝ Հիսուս Քրիստոս արդարը: Ա Հովհաննես 2:1:

Եթե մեկը մեղանչի, մենք Մխիթարիչ ունենք՝ Հիսուս Քրիստոս Արդարին: Բարեխոսը նա է, ով միջնորդում է մեղավորի օգտին: Պողոսը Հիսուսի գործը ներկայացնում է որպես մեր բարեխոսություն:

Ո՞վ է նա, որ դատապարտում է: Քրիստոսն է, որ մեռավ, և առավել ևս՝ հարություն առավ, որ նաև Աստծո աջ կողմում է, որ նույնպես բարեխոսում է մեզ համար: Հռոմեացիներին 8:34:

Հիսուսը մեղավորի Բարեխոսն է, ինչը ներառում է նաև այն, որ Նա Մխիթարիչն է: Նույն գլխում Պողոսը նախկինում նշել էր, որ Սուրբ Հոգին ևս բարեխոսում է մեզ համար:

Նույնպես և Հոգին օգնում է մեր տկարություններին, որովհետև մենք չգիտենք, թե ինչի համար պետք է աղոթենք, ինչպես որ հարկ է. բայց Ինքը՝ Հոգին, բարեխոսում է մեզ համար անմեկնելի հառաչանքներով: Եվ Նա, որ քննում է սրտերը, գիտի, թե ինչ է Հոգու միտքը, որովհետև Նա բարեխոսում է սրբերի համար՝ Աստծու կամքի համաձայն: Հռոմեացիներին 8:26, 27:

Հիսուսը և Սուրբ Հոգին երկուսն էլ նույնացվում են որպես Մխիթարիչ, և հետևաբար երկուսն էլ մեր համար բարեխոսություն անող միջնորդներ են: Մեր դիտարկած Հովհաննեսի հատվածում ներկայացված են երկնային երրորդության երեք անձերն էլ, և երբ այն համադրվում է Աստվածաշնչի առաջին գրքի առաջին վկայության և Աստվածաշնչի վերջին գրքի առաջին վկայության հետ, աստվածության երեք անձանց փոխհարաբերության և գործի վերաբերյալ լույսը առավել պայծառ է դառնում:

«Հորը չի կարելի նկարագրել երկրային բաներով: Հայրը Աստվածության ամբողջ լիությունն է մարմնապես և անտեսանելի է մահկանացու աչքի համար: Որդին Աստվածության ամբողջ լիությունն է հայտնված: Աստծո Խոսքը Նրան հայտարարում է «Նրա անձի ճշգրիտ պատկերը»: «Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ տվեց Իր Միածին Որդուն, որպեսզի ամեն ոք, որ հավատում է Նրան, չկորչի, այլ ունենա հավիտենական կյանք»: Այստեղ ցույց է տրված Հոր անձնավորությունը:»

«Մխիթարիչը, որ Քրիստոսը խոստացավ ուղարկել այն բանից հետո, երբ Ինքը համբարձվեց երկինք, Հոգին է՝ Աստվածության ամբողջ լիության մեջ, որը հայտնի է դարձնում աստվածային շնորհի գործությունը բոլոր նրանց, ովքեր ընդունում և հավատում են Քրիստոսին՝ որպես անձնական Փրկչի: Երկնային եռյակում կան երեք կենդանի անձեր: Այս երեք գործությունների անունով՝ Հայր, Որդի և Սուրբ Հոգի, նրանք, ովքեր ընդունում են Քրիստոսին կենդանի հավատքով, մկրտվում են, և այս գործությունները պիտի համագործակցեն երկնքի հնազանդ հպատակների հետ՝ Քրիստոսի մեջ նոր կյանքով ապրելու նրանց ջանքերում:»

«Մեղավորը ի՞նչ պետք է անի:—Հավատա՛ քրիստոսին: Նա քրիստոսին պատկանող սեփականություն է՝ գնված Աստծո Որդու արյամբ: Փորձությունների ու նեղությունների միջով Փրկիչը մարդկային էակներին փրկագնեց մեղքի ստրկությունից: Ուրեմն ի՞նչ պետք է անենք, որպեսզի փրկվենք մեղքից:—Հավատա ցեք Տեր Հիսուս քրիստոսին՝ որպես մեղքերը ներող Փրկչի: Նա, ով խոստովանում է իր մեղքը և խոնարհեցնում է իր սիրտը, ներում կստանա: Հիսուսը մեղքերը ներող Փրկիչն է, ինչպես նաև անսահման Աստծո միածին Որդին: Ներված մեղավորը հաշտվում է Աստծո հետ Հիսուս քրիստոսի միջոցով՝ մեր Ազատարարի մեղքից: Սրբության ճանապարհի մեջ մնալով՝ նա Աստծո շնորհի հպատակն է: Նրան տրվում են լիակատար փրկություն, ուրախություն և խաղաղություն, և այն ճշմարիտ իմաստությունը, որ գալիս է Աստծուց»:

«Հիսուս քրիստոսի քավիչ արյան հանդեպ հավատը ներման հավաստիքն է: Քրիստոսը կարող է մաքրել ամեն մեղք: Այդ գործության հանդեպ օրեցօր պարզ ապավինությունը մարդկային անձին կտա սուր իմաստություն՝ զանազանելու, թե ինչն է այս վերջին օրերում հոգին պահելու մեղքի գերությունից: Հավատով և աղոթքով, քրիստոսի գիտությամբ, նա պետք է իր սեփական փրկությունը գործադրի:»

«Սուրբ Հոգին ճանաչում է և առաջնորդում է մեզ դեպի ամենայն ճշմարտություն: Աստված տվել է Իր Միածին Որդուն, որպեսզի ամեն ոք, ով հավատում է Նրան, չկորչի, այլ ունենա հավիտենական կյանք: Քրիստոսը մեղավորի Փրկիչն է: Քրիստոսի մահը փրկագնեղ է մեղավորին: Սա է մեր միակ հույսը: Եթե մենք մեր անձը լիովին հանձնենք և գործադրենք Քրիստոսի առաքինությունները, ապա կհասնենք հավիտենական կյանքի մրցանակին:»

«Ով որ հավատում է Որդուն, ունի նաև Հորը»: Նա, ով մշտական հավատ ունի Հոր և Որդու հանդեպ, ունի նաև Հոգին: Սուրբ Հոգին նրա Մխիթարիչն է, և նա երբեք չի հեռանում ճշմարտությունից»: Bible Training School, March 1, 1906.

Երկնային երրորդության գործի և փոխհարաբերության վերաբերյալ ավելացված լույսից զատ, տվյալ հատվածում երկնային երրորդության նույնականացումը վկայություն է տալիս, որ այս չորս գլուխները պետք է ներդաշնակեցվեն այն պատգամի հետ, որն այժմ բացվում է Հուդայի ցեղից եղող Առյուծի կողմից:

Էմմաուսի աշակերտների պատմության մեջ եղած վկայությունը ներկայացնում է երեք վկայություններ, որոնք ցույց են տալիս, որ խաչին հաջորդած հիասթափության և հապաղման ժամանակը ներկայացնում է առաջին հիասթափությանը հաջորդող հիասթափության և հապաղման ժամանակը: Կա նաև մեկ այլ վկա, որը հաստատում է, որ Հովհաննեսի չորս գլուխներով ներկայացված պատմությունը ներկայացնում է առաջին հիասթափության հանգամանքները:

Արարչագործության պատմության վերջին համարը, որը Աստծո Խոսքում հիշատակված առաջին ճշմարտությունն է, ավարտվում է երեք բառերով, և այդ բառերից յուրաքանչյուրը սկսվում է այն երեք տառերից մեկով, որոնք կազմում են «ճշմարտություն» բառը, և դա՝ ճիշտ հերթականությամբ: Ծննդոցում

արարչագործության պատմությունը սկսվում է «Սկզբում» բառերով և ավարտվում է երեք բառերով՝ «Աստված արարեց և ստեղծեց»:

Այդ երեք բառերի առաջին տառերը, երբ միավորվում են, կազմում են «Ճմարտություն» բառը: Արարչագործության պատմությունը սկսվում է «սկզբից» և ավարտվում այն բառով, որը խորհրդանշաբար ներկայացված է Ալֆան և Օմեգան ներկայացնող տառերով: Նույնպես Աստվածաշնչի վերջին գրքի բացման հատվածում Հիսուսը երկու անգամ նույնացվում է որպես Ալֆա և Օմեգա, սկիզբն ու վերջը, առաջինն ու վերջինը: Այդ երեք տառերը, որոնք ներկայացնում են Ալֆան և Օմեգան, տալիս են ևս մի վկայություն, որ Հովհաննեսի այդ հատվածը պետք է միացվի Ծննդոցի սկզբում գտնվող մարգարեական գծին և Հայտնության սկզբում գտնվող մարգարեական գծին: Այդ վկայությունը ճանաչվում է Մխիթարիչի գործի նկարագրության մեջ: Մխիթարիչի գործը երեքափուլ ծառայությունն է, որ ներկայացված է նույն այդ երեք եբրայական տառերով: Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը մեզ թույլ է տալիս այս չորս գլուխները դիտել Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության այն պատգամի համատեքստում, որը բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Յոթ որոտները ներկայացնում են չորս որոշակի ուղենիշներ (ժամանակային կետեր) և երեք որոշակի ժամանակաշրջաններ, որոնք սկսվում են այն հրեշտակի իջնելու ուղենիշից, որը պետք է լուսավորի երկիրը Իր փառքով: Այդ ուղենիշը ժամանակի մի կետ էր: Երկրորդ ուղենիշը (ժամանակային կետը) առաջին հիասթափությունն է, որը ներմուծում է հապաղման ժամանակաշրջանը: Հապաղման ժամանակաշրջանը տանում է դեպի երրորդ ուղենիշը (ժամանակային կետը), որտեղ մի ճմարտություն ապակնքվում է, և դա առաջ է բերում մի շարժում: Այդ շարժումը եզրափակվում է չորրորդ ուղենիշի մոտ (ժամանակային կետում), որը ներկայացված է որպես դատաստան: Այդ չորս ուղենիշները և երեք ժամանակաշրջաններից յուրաքանչյուրը ներկայացնում են մեկ որոտ՝ ընդհանուր առմամբ կազմելով յոթ որոտ: Դրանք նաև ներկայացնում են չորս-երեք համակցություն:

Նախորդ հոդվածներում մենք նշել ենք, որ յոթ եկեղեցիների, յոթ կնիքների և յոթ փողերի վերաբերյալ պիոներական ըմբռնումը ճանաչում է «չորս-երեք համակցություն»: Առաջին չորս եկեղեցիները, կնիքները և փողերը տարբերվում են վերջին երեք եկեղեցիներից, կնիքներից և փողերից: Յոթ որոտները ներկայացնում են չորս ճանապարհային նշան, սակայն այդ չորս ճանապարհային նշանների ներսում կան ժամանակի երեք շրջաններ: «Չորսի և երեքի» աստվածային համակցությունը, որը Հայտնության գրքում հաստատված է երեք վկաների վրա (եկեղեցիներ, կնիքներ և փողեր), և այդ վկաները վկայում են Հայտնության գրքի յոթ որոտների «չորսի և երեքի» համակցության վավերականության մասին:

Այնուամենայնիվ, յոթ որոտների միջոցով ներկայացված պատմության գծի մեջ ներառված է մարգարեության մեկ այլ, թաքնված և առանձնահատուկ գիծ, որը ունի երեք հանգրվաններ, որոնք տարբեր են յոթ որոտների խորհրդանիշով ներկայացվածից: Ուստի, երբ դիտարկում ենք յոթ որոտների մարգարեական կապը այն թաքնված պատմության հետ, որն այժմ բացվում է, տեսնում ենք, որ յոթ որոտները ներկայացնում

են չորս հանգրվաններ (ժամանակային կետեր), իսկ թաքնված պատմությունը ներկայացնում է երեք հանգրվաններ (ժամանակային կետեր): Ինչպես եկեղեցիները, կնիքները, փողերը և որոտները, այնպես էլ թաքնված պատմությունը ներկայացնում է երեք հանգրվաններ, որոնք կապված են յոթ որոտների չորս հանգրվանների հետ: Թաքնված պատմությունը նույնպես ունի երեք-չորս համակցություն:

Յոթ որոտների մեջ ամփոփված ծածուկ պատմության մեջ կան երեք հստակ հանգրվաններ, որոնցից յուրաքանչյուրն էլ «ժամանակի մի կետ» է, և այդ երեք հանգրվաններից առաջինն ու վերջինը ներկայացնում են մի հիասթափություն: Առաջին և երկրորդ հանգրվանների միջև կա մեկ հստակ «ժամանակահատված», և երկրորդ ու երրորդ ժամանակային կետերի միջև ևս կա մեկ հստակ «ժամանակահատված»:
«Հիասթափություն» բառը ծագել է բաց թողնված հանդիպման գաղափարից և իր սահմանման մեջ կրում է ժամանակի մի կետի շեշտադրումը: Կեսգիշերն էլ նույնպես մի որոշակի ժամանակ է: Այդ ծածուկ պատմությունը ներկայացված է երեք ժամանակային կետերով, որոնք միմյանցից բաժանված են երկու ժամանակահատվածներով՝ հապաղման ժամանակով և յոթերորդ ամսվա շարժումով:

Թաքնված պատմության առաջին նշաձողը մատնանշում է մի հիասթափություն, և վերջին նշաձողը նույնպես մատնանշում է մի հիասթափություն: Ուստի առաջին հիասթափությունից մինչև վերջին հիասթափությունը գոյություն ունի մարգարեության մի թաքնված գիծ, որը, ինչպես բոլոր բարենորոգչական գծերը, ունի նույն երեք քայլերը: Այն նաև կրում է Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը, քանի որ «ճշմարտություն» կազմող երեք տառերը համապատասխանում են այն երեք նշաձողերին, որոնք սկսվում և ավարտվում են հիասթափությամբ: Յոթ որոտների մեջ եղած այդ թաքնված պատմությունը այն ճշմարտությունն է, որ Հուդայի ցեղից Առյուծը ներկայումս արձակում է իր կնիքները:

Հովհաննեսի այն հատվածը, որ մենք դիտարկում ենք, նախորդ գլխում ներկայացվում է Վերջին Ընթրիքով՝ շեշտելով, որ այս չորս գլուխների պատգամը պետք է ուտվի: Այդ չորս գլուխներն ավարտվում են դեպի Գեթսեմանի տանող ճանապարհով:
Պատմությունը տեղի է ունենում ուտելուց մինչև խաչի ճգնաժամի սկիզբն ընկած ընթացքի մեջ: Մարգարեականորեն այս չորս գլուխների այս դրությունը սահմանում է այն վերջին պատգամը, որ պետք է ուտվի դատաստանից առաջ: Այն պատգամը, որ տանում է դատաստանի փակվելուն, այն պատգամն է, որ Հայտնության գրքում բացվում է հենց դատաստանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Աշակերտները և Հիսուսը մարգարեական պատմության այն կետում են, որտեղ նրանց տեղեկացվում է հապաղման ժամանակի մասին: Միլլերական պատմության մեջ Տերը հեռացրեց Իր ձեռքը, որպեսզի ծնվի Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի ըմբռնումը, սակայն այն ըմբռնումը, որ ծնեց Սամուել Սնոուի պատգամը, միաժամանակ նաև տեղեկացրեց միլլերականներին, որ նրանք գտնվում էին տասը կույսերի հապաղման ժամանակում: Աշակերտները հենց նոր կերել էին Վերջին ընթրիքը, և մինչ նրանք մարսում էին պատգամը, Քրիստոսը Հովհաննեսի չորս գլուխներում բացատրեց հապաղման ժամանակը:

Սամուել Մնռուի ըմբռնումը կարելի է փաստագրել որպես հողվածների մի շարք, որոնք զարգացրին այն վերջնական ըմբռնումը, որը ներկայացվում էր որպես Կեսգիշերյա աղաղակի լուր: Մինչ նրա լուրը զարգանում էր, նա այդ լուրը ներկայացնում էր նաև վրանային ժողովների մի շարքում: Վրանային ժողովներին նախորդող հողվածաշարը, ի վերջո, նրան հասցրեց Էքսերթերի վրանային ժողովին, որը տևեց վեց օր:

Մարգարեականորեն Կեսգիշերյա աղաղակի լուրը ժամանակի որոշակի ընթացքում աստիճանաբար զարգանում է: Հովհաննեսի չորս գլուխները տեղի են ունենում այն մարգարեական պատմության մեջ, որտեղ լուրը զարգացվում է:

Հովհաննեսի չորս գլուխներում Սուրբ Հոգու գործը սահմանված է որպես երեք քայլ՝ մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ համոզումը: Այս երեք քայլերը նաև այն թաքնված պատմության երեք ուղենիշներն են, որ ամփոփված է յոթ որոտների մեջ:

Բայց ես ձեզ ճշմարտությունն եմ ասում. ձեզ համար օգտակար է, որ ես գնամ. որովհետև եթե ես չգնամ, Մխիթարիչը ձեզ մոտ չի գա. բայց եթե գնամ, նրան ձեզ մոտ կուղարկեմ: Եվ երբ նա գա, նա աշխարհին կհանդիմանի մեղքի, արդարության և դատաստանի մասին. մեղքի՝ որովհետև ինձ չեն հավատում. արդարության՝ որովհետև ես իմ Հոր մոտ եմ գնում, և դուք այլևս ինձ չեք տեսնի. դատաստանի՝ որովհետև այս աշխարհի իշխանը դատապարտված է: Ես դեռ շատ բան ունեմ ձեզ ասելու, բայց այժմ չեք կարող տանել: Սակայն երբ գա նա՝ ճշմարտության Հոգին, ձեզ կառաջնորդի դեպի ամբողջ ճշմարտությունը. որովհետև ինքն իրենից չի խոսի, այլ ինչ որ լսի, այն կխոսի. և ձեզ կհայտնի գալիք բաները: Նա ինձ կփառավորի, որովհետև իմից պիտի առնի և ձեզ կհայտնի: Հովհաննես 16:7-14:

Միլլերիտական պատմության մեջ Հիսուսը չվերադարձավ, որպեսզի Կեսգիշերային Աղաղակի ժամանակ ավարտի ուշացման շրջանը: Նա հեռացրեց Իր ձեռքը և հեղեղեց կամ ուղարկեց Սուրբ Հոգին: Սուրբ Հոգին, որ ներկայացված է որպես Մխիթարիչ, եկավ՝ փարատելու հիասթափությունը: Նա եկավ մխիթարություն բերելու նրանց, ովքեր ընտրված էին, բայց շփոթության մեջ էին հայտնվել ձախողված կանխասահմանման հիասթափությունից:

Մենք նախապես նշել ենք, որ Հովհաննես առաքյալը, Եզեկիելը և Երեմիան բոլորն էլ ներկայացված են որպես մեղքի պես քաղցր փոքրիկ գիրքը բերանով ուտողներ: Այդ երեք մարգարեների միջև կա մի դիտավորյալ տարբերակում, որը հաճախ աննկատ է մնում:

Եզեկիելը գործածվում է պատկերելու նրանց, ովքեր կերան այն փոքրիկ գիրքը և ստանում են պատգամ՝ այն տանելու Աստծո ուրացած եկեղեցուն: Եզեկիելը ցույց է տալիս, որ կերված գիրքը սահմանում է այն գործը, որ այնուհետև պետք է կատարվի: Նա ներկայացնում է այն պատգամը, որ տրվել է Աստծո նախկին ընտրյալ ժողովրդին: Նրա պատգամն է, որ նախկին ընտրյալ ժողովրդին կապում է խրճերի մեջ՝ կրակին մատնվելու համար: Հովհաննեսի չորս գլուխներում Հիսուսը նույնականացնում է Եզեկիելի գործի նպատակը:

Հիշեցե՛ք այն խոսքը, որ ես ձեզ ասացի. ծառան իր տիրոջից մեծ չէ: Եթե ինձ հալածեցին, ձեզ էլ կհալածեն. եթե իմ խոսքը պահեցին, ձերը ևս կպահեն: Բայց այս ամենը ձեզ կանեն իմ անվան համար, որովհետև չեն ճանաչում Նրան, ով ինձ ուղարկեց: Եթե ես չգայի և նրանց հետ չխոսեի, մեղք չէին ունենա. իսկ հիմա իրենց մեղքի համար արդարացում չունեն: Ով ատում է ինձ, ատում է նաև իմ Հորը: Եթե ես նրանց մեջ չանեի այն գործերը, որ ուրիշ ոչ ոք չարեց, մեղք չէին ունենա. իսկ հիմա և՛ տեսել, և՛ ատել են թե՛ ինձ, թե՛ իմ Հորը: Բայց այս եղավ, որպեսզի կատարվի այն խոսքը, որ գրված է նրանց օրենքում. Ինձ անհիմն ատեցին: Բայց երբ գա Մխիթարիչը, որին ես ձեզ կուղարկեմ Հորից՝ ճշմարտության Հոգին, որ բխում է Հորից, նա պիտի վկայի իմ մասին: Հովհաննես 15:20–26.

Եզեկիելի գործը, որ սկսվեց այն ժամանակ, երբ նա կերավ գիրքը, ներկայացնում է մի պատգամի հռչակումը, որը պիտի մերժվի, սակայն այդ մերժումն իսկ ապացույցն է, որ նրանք ատում են Աստծուն և լիովին լցրել են իրենց փորձաշրջանային ժամանակի բաժակը:

Եվ Նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, Ես քեզ ուղարկում եմ Իսրայելի որդիների մոտ, ապստամբ ազգի մոտ, որ ապստամբել է Իմ դեմ. նրանք և իրենց հայրերը հանցանչել են Իմ դեմ մինչև իսկ այս օրը: Որովհետև նրանք անամոթ զավակներ են և կարծրասիրտ: Ես քեզ ուղարկում եմ նրանց մոտ, և դու նրանց պիտի ասես. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը: Իսկ նրանք, թե լսեն և թե չլսեն, (քանզի ապստամբ տուն են,) այնուամենայնիվ պիտի իմանան, որ մարգարե է եղել իրենց մեջ»: Եզեկիել 2:3–5:

Եզեկիելի ծառայությունը վկայություն էր ընդդեմ նախկին ուխտի ժողովրդի, ինչպես որ Քրիստոսը՝ հակաճառող հրեաների հանդեպ, և այսպիսով Եզեկիելի պատգամը վերջին նախազգուշացման պատգամն է, որ նախկին ուխտի ժողովրդին որոմների պես կապում է խուրձերով՝ կործանման կրակին մատնված:

«Այնուհետև ես տեսա երրորդ հրեշտակին: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց. «Սոսկալի է նրա գործը: Ահեղ է նրա առաքելությունը: Նա այն հրեշտակն է, որ պետք է ցորենը գատի որոմներից և ցորենը կնքի, կամ կապի, երկնային շտեմարանի համար: Այս բաները պետք է ամբողջապես զբաղեցնեն միտքը, ամբողջ ուշադրությունը»: Վաղ Գրություններ, 118:»

Փոքրիկ գրքի ուտելով ներկայացված գործը սկսվում է այն ժամանակ, երբ հզոր հրեշտակը իջնում է՝ իր ձեռքում փոքրիկ գիրք ունենալով: Առաջին հրեշտակի պատմության մեջ դա տեղի ունեցավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, իսկ երրորդ հրեշտակի պատմության մեջ՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այդ երկու թվականներն էլ ներկայացնում են մարգարեությունների կատարման պահեր, որոնք համապատասխանաբար կապված են կա՛մ երկրորդ վայի իսլամի, կա՛մ երրորդ վայի իսլամի հետ: Ահա թե ինչու Եսայիան, քսաներկուերորդ գլխում, երբ նկարագրում է տեսիլքի հովտում ծագած ճգնաժամը փիլադելփացիների և լառդիկեցիների համար, նշում է, որ լառդիկեցիները, որոնք 1840 թվականին բողոքականության ընտրյալ ժողովուրդն էին, և ադվենտիզմը, որն 2001 թվականին ընտրյալ ժողովուրդն էր,

«կապվեցին աղեղնավորների կողմից»: Աստվածաշնչյան մարգարեության աղեղնավորները իսլամն են, և երբ իսլամի տեսիլքը կատարվեց 1840 և 2001 թվականներին, նախկին ընտրյալ ժողովուրդը մերժեց իսլամի մարգարեությունը, ինչպես այն ներկայացվել էր Եզեկիելով ներկայացվածների կողմից: Այնտեղ և այն ժամանակ նրանք կապվեցին որպես որոմներ: Եզեկիելի գործը «ծածկոցը» հեռացնելն էր, որը ծածկում էր «նրանց մեղքը», ինչը Հիսուսի կողմից ներկայացված է որպես Աստծո հանդեպ ատելություն:

Տեսիլքի հովտի պատգամը: Ի՞նչ է պատահել քեզ այժմ, որ ամբողջովին ելել ես տանիքների վրա: Դու, որ լեցուն ես աղմուկով, խռովահույզ քաղաք, զվարթ քաղաք. քո սպանվածները սրով սպանված չեն, և չեն մեռել պատերազմում: Քո բոլոր իշխանները միասին փախել են, նետաձիգների կողմից կապվել են. քո մեջ գտնված ամենքը միասին կապվել են, թեև հեռվից էին փախել: Եսայիա 22:1-3

Եվ Աստված տղայի [Իսմայելի] հետ էր. և նա աճեց, բնակվեց անապատում ու դարձավ աղեղնավոր: Ծննդոց 21:20.

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորստյան է մատնվում, բայց ով պահում է օրենքը, երջանիկ է նա: Առակաց 29:18:

Երեմիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր կերան գիրքը, երբ գորավոր հրեշտակը իջավ՝ իր փառքով լուսավորելու երկիրը, սակայն վերապրեցին 1843 թվականի չիրականացած կանխագուշակության հիասթափությունը: Երեմիան մարգարեականորեն քննում է, թե արդյոք Աստված սուտ էր ասել: Այդ ակնարկը Երեմիային կապում է Ամբակումի երկրորդ գլխի հետ:

Ես պիտի կանգնեմ իմ պահակակետում և կանգնեմ աշտարակի վրա, և պիտի հսկեմ, որ տեսնեմ, թե ինչ պիտի ասի ինձ, և ինչ պատասխան պիտի տամ, երբ հանդիմանվեմ: Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Գրի՛ր տեսիլքը և պարզ դի՛ր տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազի դրանով: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վախճանում պիտի խոսի և սուտ չի լինի. թեև ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա: Ահա, նրա հոգին, որ գոռոգացել է, ուղիղ չէ նրա մեջ, բայց արդարը պիտի ապրի իր հավատով»: Ամբակում 2:1-4.

Հովհաննեսը գործածվեց որպես խորհրդանիշ նրանց, ովքեր ապրեցին քաղցրությունը և դառը հիասթափությունը՝ ներկայացնելով 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը ընկած ամբողջ պատմությունը:

Եվ ես գնացի դեպի հրեշտակը ու ասացի նրան. Տո՛ւր ինձ այն փոքրիկ գիրքը: Եվ նա ասաց ինձ. Վերցրո՛ւ այն և կե՛ր այն. և այն քո որովայնը դառն պիտի դարձնի, բայց քո բերանում մեղրի պես քաղցր պիտի լինի: Եվ ես վերցրի փոքրիկ գիրքը հրեշտակի ձեռքից ու կերա այն. և իմ բերանում այն մեղրի պես քաղցր էր, և հենց որ կերա այն, իմ որովայնը դառնացավ: Հայտնություն 10:9, 10.

Եզեկիելը ներկայացնում է մարգարեական պատգամի հռչակման գործը, որը փակման է հասցնում նախկինում ընտրված ժողովրդին, և որը սկսվեց, երբ հրեշտակը իջավ 1840

թվականի օգոստոսի 11-ին և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

Բայց դու, մարդո՛ւ որդի, լսիր, թե ինչ եմ ասում քեզ. մի՛ եղիր ապստամբ՝ այն ապստամբ տան պես. բաց արա քո բերանը և կեր այն, ինչ ես տալիս եմ քեզ: Եվ երբ նայեցի, ահա, մի ձեռք մեկնված էր դեպի ինձ, և ահա, նրա մեջ մի գրքի գալար կար. և նա բացեց այն իմ առաջ, և այն գրված էր ներսից ու դրսից. և նրա մեջ գրված էին ողբեր, սուգ և վայ: Ապա նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, կե՛ր այն, ինչ գտնում ես. կե՛ր այս գալարը և գնա՛, խոսի՛ր Իսրայելի տան հետ»: Եվ ես բացեցի իմ բերանը, և նա ինձ կերցրեց այդ գալարը: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, կերակրի՛ր քո փորը և լցրո՛ւ քո աղիները այս գալարով, որ տալիս եմ քեզ»: Այն ժամանակ կերա այն, և իմ բերանում այն քաղցր էր մեղրի պես: Եզեկիել 2:8-3:3:

Երեմիան ներկայացնում է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի պատմությունը մինչև Կեսգիշերյան աղաղակից անմիջապես առաջ:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և Քո խոսքն ինձ համար եղավ իմ սրտի ուրախությունն ու ցնծությունը. քանզի ես Քո անունով եմ կոչված, ո՛վ Տեր, Զորքերի Աստված: Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. Քո ձեռքի պատճառով մենակ նստեցի, որովհետև Դու ինձ լցրեցիր զայրությամբ: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որ չի ուզում բժշկվել: Մի՞ թե Դու ինձ համար պիտի լինես իբրև սուտ, և իբրև ջրեր, որ պակասում են: Ուստի այսպես է ասում Տերը. եթե դու դառնաս, ապա Ես քեզ դարձյալ կբերեմ, և դու պիտի կանգնես Իմ առաջ. և եթե թանկագինը բաժանես անարժանից, դու պիտի լինես իբրև Իմ բերանը. թող նրանք դառնան դեպի քեզ, բայց դու մի՛ դարձիր դեպի նրանց: Եվ Ես քեզ այս ժողովրդի համար պիտի դարձնեմ պղնձե պարսպապատ պատ, և նրանք պիտի պատերազմեն քո դեմ, բայց քեզ չեն հաղթի, որովհետև Ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և ազատելու համար, ասում է Տերը: Եվ Ես քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից և պիտի փրկագնեմ քեզ սաստիկների ձեռքից: Երեմիա 15:16-21:

Երեմիան ներկայացնում է մեր ներկա պատմությունն ու պատգամը: Ներկայիս պատգամը Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամն է, որը աստիճանաբար զարգացվում է այն պահին, երբ Աստծո ժողովուրդը, որ ներկայացված է Երեմիայի միջոցով, «լցված» է «զայրությամբ»՝ կարծելով, թե իրենց «ցավը» պիտի լինի «հարատև», և իրենց «վերքը՝ անբուժելի», մի վերք, որ երբեք չպիտի բժշկվեր: Նրանք գատվել են «ծաղրողների ժողովից»: Նրանք այլևս չեն «ուրախանում», ինչպես ուրախանում էին այն ժամանակ, երբ սկզբում կերել էին գիրքը, և այն եղել էր իրենց «սրտի» «ուրախությունը»:

Սակայն խորհուրդ կա այդ վիճակի մեջ եղողների համար: «Եթե դու վերադառնաս» և նաև «եթե պատվականը անարժանից գատես», ապա Աստված կվերադառնա նրանց մոտ: Եբրայերենում այդ հատվածի «քեզ դարձյալ կբերեմ» արտահայտությունը նշանակում է, որ Աստված կվերադառնա նրանց մոտ, եթե նրանք վերադառնան դեպի Նրան:

Ուրեմն հնազանդվե՛ք Աստծուն: Դիմադրեցե՛ք սատանային, և նա կփախչի ձեզնից: Մոտեցե՛ք Աստծուն, և Նա կմոտենա ձեզ: Մաքրեցե՛ք ձեր ձեռքերը, ո՛վ մեղավորներ, և սրբեցե՛ք ձեր սրտերը, ո՛վ երկմիտներ: Տառապեցե՛ք, սուգ արե՛ք և

լաց եղե՛ք. թող ձեր ծիծաղը սգի փոխվի, և ձեր ուրախությունը՝ տրտմության: Խոնարհվեցե՛ք Տիրոջ առաջ, և Նա կբարձրացնի ձեզ: Հակոբոս 4:7–10.

Եթե նրանք մոտենան Աստծուն, Նա կմոտենա նրանց: Եթե նրանք այս բաներն անեն, ապա «կկանգնեն» Տիրոջ առաջ և կլինեն Աստծո «բերանը»: Ապա Նա Երեմիային (մեզ) հրահանգում է, որ Իր ժողովրդին «պղնձե պարսպապատ պատ» պիտի դարձնի «ամբարիշտների» դեմ, և դրանից հետո «սարսափելիները» պատերազմ պիտի մղեն նրանց դեմ, որոնք ներկայացված են Երեմիայի միջոցով: «Ամբարիշտները» Դանիելի ներկայացումն են Մատթեոսի հիմար կույսերի: «Սարսափելիները» ներկայացնում են արդի Բաբելոնի եռակի միությունը՝ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ:

Երեք մարգարեների վկայություններն էլ վերաբերում են նույն պատմությանը, սակայն նույն պատմության երեք տարբեր կողմերին: Երեմիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր հենց նոր ապրել են առաջին հիասթափությունը, բայց դեռ չեն հասել Կեսգիշերային Աղաղակի ուղենիշին: Սա այն տեղն է, որտեղ մենք գտնվում ենք 2020 թվականի հուլիսի 18-ից ի վեր: Հարցն այն է, թե արդյոք մենք կվերադառնանք: Եթե վերադառնանք, մենք Տիրոջ համար «կխոսենք» հենց այն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգները «կխոսի» որպես վիշապ:

Պատմությունը, որը պատկերագրում է Երեմիան, մեր ներկա պատմությունն է, և այն պատմությունն է, որը ներկայացված է յոթ որոտների ներսում թաքնված երեք ճանապարհանիշներով: Այն նաև այն պատմությունն է, որի մեջ Հովհաննեսի այդ հատվածը մարգարեաբար տեղադրված է, որովհետև Հովհաննեսի այդ չորս գլուխների շեշտադրությունը Սուրբ Հոգու գործն է՝ մխիթարելու Երեմիային, որը հարցականի տակ է դնում, թե արդյոք հավատացել է ստի, և թե այն լուրը, որ այնքան քաղցր համ ուներ, իրականում ձախողված ջրե՛ր էին:

Այսպիսով, Երեմիան ներկայացնում է պատմությունը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից սկսած մինչև 2020 թվականի հուլիսի 18-ը, երբ սկսվեց ուշացման ժամանակը, որը ներկայացված է դրանից հետո եկող երեքուկես խորհրդանշական օրերով: Երբ ես ասում եմ «խորհրդանշական», ես ժամանակի կանխասացություն նկատի չունեմ: Ես ասում եմ, որ 2020 թվականի հուլիսի 18-ն այն ժամանակն է, երբ երկու վկաները՝ Աստվածաշունչը և Մարգարեության Հոգին, սպանվեցին, և նրանց դիակները երեքուկես օր թողնվեցին փողոցում՝ Հայտնություն տասնմեկում:

Եվ պիտի իշխանություն տամ իմ երկու վկաներին, և նրանք պիտի մարգարեանան հազար երկու հարյուր վաթսուս օր՝ քուրձ հագած: Սրանք են երկու ձիթենիները և երկու աշտանակները, որ կանգնած են երկրի Աստծո առաջ: Եվ եթե մեկը կամենա վնասել նրանց, կրակ է ելնում նրանց բերանից և լափում է նրանց թշնամիներին. և եթե մեկը կամենա վնասել նրանց, այսպես պետք է նա սպանվի: Սրանք իշխանություն ունեն փակելու երկինքը, որպեսզի անձրև չգա իրենց մարգարեության օրերին. և իշխանություն ունեն ջրերի վրա՝ դրանք արյան վերածելու և երկիրը զարկելու ամեն տեսակ պատուհասներով, որքան անգամ որ կամենան: Եվ երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, անդունդից վեր ելնող գազանը պատերազմ պիտի մղի նրանց դեմ, պիտի հաղթի նրանց և պիտի սպանի

նրանց: Եվ նրանց դիակները պիտի ընկած մնան այն մեծ քաղաքի հրապարակում, որը հոգևոր իմաստով կոչվում է Սոդոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց: Եվ ժողովուրդներից, ցեղերից, լեզուներից և ազգերից մարդիկ պիտի տեսնեն նրանց դիակները երեք ու կես օր, և թույլ չեն տա, որ նրանց դիակները գերեզմաններում դրվեն: Եվ երկրի վրա բնակվողները պիտի ուրախանան նրանց վրա, պիտի զվարճանան և ընծաներ պիտի ուղարկեն միմյանց. որովհետև այս երկու մարգարեները տանջում էին երկրի վրա բնակվողներին: Հայտնություն 11:3–10:

Երեմիայի վիճակով ներկայացված վկայությունը գտնվում է հիասթափությունից հետո, բայց Կեսգիշերյա աղաղակից առաջ: Երեմիան պետք է վերադառնար, նախքան կարողանալ լինել Կեսգիշերյա աղաղակի պատգամի ձայնը: Սա է այսօր մեր վիճակը: Սա նաև այն պատմական շրջանակն է Հովհաննեսի այն չորս գլուխների, որոնք մենք քննության ենք առնում, և սա նաև այն պատմությունն է, որ ներկայացված է յոթ որոտների ներսում ծածկված պատմությամբ:

Եթե դիտարկենք այն լույսը, որ կապված է «Մխիթարիչի» հետ Հովհաննեսի չորսգլխանի վկայության մեջ, ապա գտնում ենք առատ ապացույցներ՝ ճանաչելու համար, որ պատմությունը վերաբերում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, հիասթափությանը և ուշանալու ժամանակին, Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամին, որը բացկնքված է, և Կիրակնօրյա օրենքի գալիք դատաստանին: Այս գլուխները կառուցվում են ծածուկ պատմության մարգարեական կառուցվածքի վրա:

Եթե առաջիկայում հասունացող ճգնաժամի մեջ մենք պիտի լինենք իբրև Աստծո բերանը, ապա մեր այժմյան գործն է «թանկագինն առանձնացնել անարժանից», կամ, ինչպես Հակոբոսն է նույն գործը բնորոշում, մենք պիտի «մաքրենք» մեր «ձեռքերը, ո՛վ մեղավորներ, և սրբենք ձեր սրտերը, ո՛վ երկմիտներ: Տառապեցե՛ք, սգացե՛ք և լաց եղե՛ք. ձեր ծիծաղը թող սուգի փոխվի, և ձեր ուրախությունը՝ տրտմության: Խոնարհվեցե՛ք Տիրոջ առաջ, և Նա պիտի բարձրացնի ձեզ»՝ իբրև դրոշակ՝ շատ մոտ ապագայում:

Եվ Նա դրոշակ պիտի բարձրացնի ազգերի համար, և պիտի հավաքի Իսրայելի վտարանդիներին ու միասին պիտի ժողովի Հուդայի ցիրուցան եղածներին երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:12.

Այս չորս գլուխների մեր քննությունը մենք կհասցնենք ավարտի հաջորդ հոդվածում: